

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1125

Dosar nr.481/2/2008

Ședința publică de la 1 martie 2010

Președinte:	x	- judecător
	x	- judecător
	x	- judecător
	x	- magistrat asistent șef

La 23 februarie 2010 s-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „X” SA .X. împotriva sentinței civile nr.1301 din 26 martie 2009 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din data de 23 februarie 2010, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 1 martie 2010.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, sub nr..X./2/2006, reclamanta SC .X. SA a chemat în judecată pe pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), solicitând ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună anularea Deciziei nr. 79/05.06.2006 emisă de A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și, pe cale de consecință, anularea Deciziei de impunere nr. C/.X./30.05.2005 emisă de A.N.A.F. - D.G.F.P. .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr.C/.X. din 30.05.2005, în ceea ce privește sumele contestate, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, în perioada 04.04.2005 - 18.05.2005, la S.C. .X. SA a avut loc un control fiscal al A.N.A.F. - D.G.F.P. .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală, în urma căruia organul de control a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.C/.X. din 30.05.2005, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr.C/.X. din 30.05.2005, documente potrivit cărora SC .X. SA ar datora bugetului de stat suma totală de .X. RON.

Reclamanta a mai arătat că, la data de 04.08.2005 a fost emisă somația de plată pentru suma de .X. RON, împreună cu titlurile executorii nr.XXXX, că împotriva Deciziei de impunere nr.C/.X. din 30.05.2005 a formulat contestație pentru suma de .X. RON, respectiv .X. RON, contestație ce a fost soluționată

prin Decizia nr. 79/05.06.2006 emisă de A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, în sensul respingerii acesteia.

Reclamanta a susținut că aceste acte administrativ-fiscale emise de pârâte sunt nelegale pentru următoarele motive:

1. Dreptul de a efectua inspecția fiscală și de a stabili obligații fiscale suplimentare pe perioada de 5 ani anterioară celei în care s-a efectuat controlul s-a prescris și, de asemenea, dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare în cuantum de .X. ROL reprezentând debite și accesorii s-a prescris.

În dezvoltarea acestui motiv de nelegalitate, reclamanta a susținut că inspecția fiscală s-a desfășurat în perioadele 04.04-15.04.2005, 03.05-10.05.2005 și 18.05.2005, că raportul de inspecție fiscală s-a întocmit la data de 30.05.2005, iar organul fiscal care a realizat inspecția fiscală trebuia să se limiteze la a efectua controlul în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, conform art.96 alin.1 Cod procedură fiscală, respectiv în cadrul termenului de 5 ani, care se calculează potrivit legislației în vigoare la data la care a început să curgă, respectiv O.G. nr.70/1997.

În privința dreptului de a cere executarea silită a creanțelor bugetare anterioare datei de 30.05.2000, reclamanta a susținut că acest drept este prescris, deoarece potrivit dispozițiilor art.9, art. 97 și art. 98 lit. a) din O.G. nr.11/1996, act normativ în vigoare la momentul la care a început să curgă termenul de prescripție a executării silite, termenul de prescripție este de 5 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din impozite, taxe, alte contribuții stabilite potrivit legii, precum și majorări de întârziere.

2. Pentru creanțele fiscale reținute în Raportul de inspecție fiscală nr.C/.X. din 30.05.2005 și în Decizia de impunere nr. C/.X. din 30.05.2005, altele decât cele care se regăsesc în certificatul fiscal pe baza căruia s-a făcut privatizarea prin vânzarea de acțiuni, SC .X. SA este exonerată de drept de la plata lor, prin efectul legii.

Sub acest aspect, reclamanta a arătat că s-a privatizat în anul 2000, că la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr.X din 11.05.2000, încheiat între FPS și S.C. „.X.” SRL, a fost anexat, ca dovadă a datoriilor bugetare, certificatul de atestare fiscală nr..X. din 07.04.2000, iar pentru sumele neevidențiate în acesta, societatea este exonerată de drept de la plata lor, în conformitate cu dispozițiile art.14 alin. 4, 5 și 6 din Legea nr.99/1999, prin care s-au modificat dispozițiile O.U.G. nr.88/1997.

3. Debitul constând în taxa pe valoare adăugată și accesorii aferent perioadei mai - septembrie 2000, pentru care nu au existat la momentul controlului înștiințări de plătitor de TVA pentru furnizori, a fost eronat stabilit de organul de control fiscal.

Referitor la acest motiv de nelegalitate, reclamanta a precizat că debitul constând în TVA și accesorii aferent perioadei de până la 30.04.2000, pentru care a intervenit prescripția, a fost inclus în suma totală contestată (.X. ROL) și

este în cuantum de .X. ROL debit, la care se adaugă accesoriile constând în dobânzi și majorări de întârziere.

De asemenea, reclamanta a susținut că a făcut dovada de plătitor de TVA pentru furnizorii în cauză, prin intermediul adresei nr..X. din 27.09.2005, emisă de Ministerul Justiției - Oficiul Național al Registrului Comerțului, că ar fi imposibil ca o societate să facă dovada calității furnizorilor săi de plătitori de TVA cu certificatul original de înregistrare ca plătitor de TVA emis de organul fiscal, așa cum se susține de către A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

În concluzie, reclamanta a menționat că suma totală contestată este în cuantum de .X. ROL reprezentând:

- .X. ROL, sumă contestată ca prescrisă și exonerată la plată prin efectul legii, compusă din debit și accesorii;

- .X. ROL, sumă contestată, deoarece s-a făcut dovada înștiințării de plătitor de TVA și care este aferentă perioadei mai-septembrie 2000 (scadentă în lunile mai, iulie și septembrie 2000), parțial prescrisă pentru partea scadentă anterioară datei de 04.08.2000 și compusă din debit plus accesorii.

La data de 16.01.2007, reclamanta a formulat precizare la acțiune, în sensul că solicită judecarea cauzei în contradictoriu atât cu M.F.P. - Agenția Națională de Administrare Fiscală, cât și cu A.N.A.F. -D.G.F.P. .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală Sector 4, urmând a se dispune, prin hotărârea ce se va pronunța: admiterea acțiunii, anularea Deciziei nr. 79/05.06.2006 emisă de A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, anularea în parte, pentru suma de .X.ROL, a Deciziei de impunere nr.C/.X. din 30.05.2005 emisă de A.N.A.F. - D.G.F.P. .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală Sector 4 și a Raportului de inspecție fiscală nr.C/.X. din 30.05.2005, în baza căruia s-a emis decizia de impunere menționată, precum și obligarea părâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Prin Sentința civilă nr.807 din 20.03.2007, pronunțată de Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, acțiunea a fost respinsă ca tardivă reținându-se că împotriva deciziei emise în soluționarea procedurii administrativ-jurisdicționale trebuia să fie formulată acțiune în justiție în termen de 15 zile de la comunicare.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat recurs reclamanta, iar prin Decizia nr. X din 21.09.2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus admiterea recursului, casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

S-a reținut, în esență, că termenul de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este cel prevăzut de art.6 din Legea nr.554/2004, în condițiile în care atât legiuitorul, cât și jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție califică procedura prevăzută de Codul de procedură fiscală de contestare a actelor fiscale ca fiind o cale de atac administrativă, iar decizia un act administrativ.

Prin urmare, s-a constatat că în cauză regularitatea termenului de introducere a cererii de chemare în judecată are termen de referință pe cel al comunicării Deciziei nr. 76/2006 iar în raport cu acesta, cererea a fost introdusă în termenul legal.

La Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, cauza trimisă spre rejudecare a fost înregistrată sub nr.481/2/2008.

În dovedirea acțiunii, s-au administrat probele cu înscrisuri și expertiză contabilă.

În fond, după casare, Curtea de Apel .X., Secția a VIII-a contencios administrative și fiscal a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta SC .X. SA, în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice a municipiului .X..

A anulat în parte Decizia nr.79 din 05.06.2006 emisă de A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Decizia de impunere nr.C/.X. din 30.05.2005 emisă de D.G.F.P. a Municipiului .X..

A exonerat reclamanta de plata următoarelor sume:

- X ROL dobânzi C.A.S. angajator pe lunile ianuarie și februarie 2000;
- X ROL dobânzi contribuție angajator la bugetul asigurărilor pentru somaj pe luna ianuarie 2000;

- X ROL dobânzi contribuție angajator la fondul asigurărilor de sănătate pe lunile ianuarie și februarie 2000;

- X ROL dobânzi contribuție angajați la fondul asigurărilor de sănătate pe luna ianuarie 2000;

- X ROL dobânzi aferente contribuției angajatorului la fondul de pensii și asigurări sociale ale agricultorilor pe lunile ianuarie 2000, februarie 2000 și cele aferente soldului debitor la 31.12.1999;

- X ROL compusă din: X ROL contribuție la fondul de susținere a învățământului de stat 2% pe lunile ianuarie și februarie 2000, 1.495.349 ROL dobânzi aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000, 122.409 ROL penalități aferente pe luna februarie 2000;

- X ROL compusă din: X ROL contribuție la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap 4%, pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL dobânzi aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL penalități aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000;

- X ROL compusă din: X ROL TVA aferentă lunilor ianuarie și februarie 2000, XROL penalități aferente, X ROL dobânzi aferente.

A respins în rest acțiunea precizată, ca neîntemeiată.

A admis în parte cererea reclamantei privind plata cheltuielilor de judecată, în sensul că, a obligat pârâtele la plata sumei de X RON cheltuieli de judecată către reclamantă.

A respins în rest cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel această instanță a reținut următoarele:

Conform dispozițiilor art.191 alin.3 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data la care au început să curgă.

În speță, inspecția fiscală s-a desfășurat în perioadele 04.04-15.04.2005, 03.05-10.05.2005 și 18.05.2005, iar perioada verificată a fost 01.01.2000-31.12.2004.

Prin urmare, pentru obligațiile fiscale anterioare datei de 30.05.2000, constând în debit, dobânzi și penalități de întârziere, contestate de reclamantă ca fiind prescrise, sunt aplicabile prevederile O.G. nr.70/1997 privind controlul fiscal, în vigoare la data la care termenele de prescripție au început să curgă.

Potrivit art.21 din O.G. nr. 70/1997, dreptul organelor de control fiscal de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora se prescrie, după caz, în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă, în termen de 5 ani de la data ultimului termen legal de plată a impozitului, în situația în care legea nu prevede obligația depunerii declarației sau în termen de 5 ani de la data comunicării, către contribuabil, a impozitului stabilit de organele fiscale.

Termenul de prescripție de 5 ani a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale este prevăzut și de art. 83 alin.1 din O.G. nr. 92/2003, act normativ aplicabil începând cu data de 01.01.2004.

De asemenea, art.90 alin.1 din O.G. nr.92/2003 prevede că inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

Dreptul de efectuare a inspecției fiscale și dreptul de stabilire a obligațiilor fiscale erau prescrise la data de 04.04.2005, data începerii inspecției fiscale, în privința următoarelor sume: X ROL dobânzi la contribuția de asigurări sociale de stat datorată de angajator pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL dobânzi la contribuția angajatorului la bugetul asigurărilor pentru șomaj pe luna ianuarie 2000, X ROL dobânzi la contribuția angajatorului la fondul asigurărilor de sănătate pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL dobânzi contribuția angajaților la fondul asigurărilor de sănătate pe luna ianuarie 2000, X ROL dobânzi aferente contribuției angajatorului la fondul de pensii și asigurări sociale ale agricultorilor pe lunile ianuarie 2000, februarie 2000 și cele aferente soldului debitor la 31.12.1999, X ROL compusă din: X ROL contribuție la fondul de susținere a învățământului de stat 2% pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL dobânzi aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL penalități aferente pe luna februarie 2000.

De asemenea, la data începerii inspecției fiscale erau prescrise dreptul de efectuare a inspecției fiscale și dreptul de stabilire a obligațiilor fiscale pentru suma de X ROL compusă din: X ROL contribuție la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap 4% pe lunile ianuarie

și februarie 2000, X ROL dobânzi aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000, X ROL penalități aferente pe lunile ianuarie și februarie 2000.

În privința sumelor menționate, constând în obligații fiscale pe lunile ianuarie și februarie 2000, termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de art.21 din O.G. nr.70/1997 era împlinit la data începerii inspecției fiscale (04.04.2005), astfel că susținerile reclamantei sunt întemeiate sub acest aspect.

Curgerea acestui termen de prescripție a fost suspendată pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a inspecției fiscale, conform dispozițiilor art.90 alin.2 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pentru următoarele obligații fiscale: X ROL dobânzi C.A.S. angajator martie 2000, X ROL dobânzi C.A.S. angajator aprilie 2000, X ROL dobânzi contribuție angajator la fondul de șomaj aprilie 2000, X ROL dobânzi contribuție angajator la fondul asigurărilor de sănătate aprilie 2000, X ROL dobânzi contribuție angajați la fondul asigurărilor de sănătate aprilie 2000, X ROL dobânzi contribuție angajator la fondul de pensii și asigurări sociale ale agricultorilor martie 2000, X ROL dobânzi contribuție angajator la fondul de pensii și asigurări sociale ale agricultorilor aprilie 2000.

Curgerea termenului de prescripție a fost suspendată și cu privire la obligațiile fiscale constând în contribuția la fondul de susținere a învățământului de stat 2%, dobânzi și penalități aferente pe lunile martie și aprilie 2000, după cum urmează: XROL debit martie 2000, X ROL dobânzi martie 2000, X ROL penalități martie 2000, 1.792.543 ROL debit aprilie 2000, X ROL dobânzi aprilie 2000, X ROL penalități aprilie 2000.

Referitor la obligațiile fiscale constând în contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap 4% și dobânzile aferente, termenul de prescripție a fost suspendat pentru lunile martie și aprilie 2000, în privința următoarelor sume: 10.500.000 ROL debit martie 2000, X ROL dobânzi martie 2000, X ROL debit aprilie 2000, X ROL dobânzi aprilie 2000.

Pentru obligațiile fiscale aferente lunilor martie și aprilie 2000, cu privire la care dreptul de efectuare a inspecției fiscale și de stabilire a obligațiilor fiscale nu s-a prescris, întrucât a intervenit suspendarea cursului prescripției, acțiunea promovată de reclamantă, astfel cum a fost precizată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nu a fost reținută prescripția dreptului de a cere executarea silită, invocată de reclamantă, având în vedere că dreptul de a cere executarea silită nu ia naștere la data scadenței obligațiilor de plată reținute în Raportul de inspecție fiscală, ci la data expirării termenului de plată stabilit prin actul de individualizare a creanței fiscale, care este reprezentat de decizia de impunere și titlul executoriu, iar termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită este de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor în care a luat

naștere acest drept, potrivit dispozițiilor art.128 alin.1 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

S-a reținut ca neîntemeiată susținerea reclamantei conform căreia pentru creanțele fiscale reținute în Raportul de inspecție fiscală și în Decizia de impunere, altele decât cele ce se regăsesc în certificatul fiscal în baza căruia s-a făcut privatizarea prin vânzarea de acțiuni, este exonerată de drept de la plata lor, prin efectul legii, întrucât, Certificatul de atestare fiscală nr. .X./07.04.2000, invocat de reclamantă, nu a fost emis de Ministerul Finanțelor în baza unui raport asupra naturii și cuantumului obligațiilor bugetare, în vederea privatizării societății, așa cum prevăd dispozițiile art.14 alin.4 din O.U.G. nr.88/1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.99/1999, ci a fost emis de Administrația Finanțelor Publice Sector 4 .X., în baza bilanțului de verificare la data de 29.02.2000, conform O.G. nr.50/1998, fiindu-i necesar societății la autorizare.

De asemenea, acest certificat cuprinde obligații de plată până la data de 29.02.2000, iar nu până la data de 11.05.2000 (data încheierii contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni).

Referitor la taxa pe valoare adăugată aferentă lunilor ianuarie și februarie 2000, Curtea a constatat că a intervenit prescripția dreptului de efectuare a inspecției fiscale și a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale prin expirarea termenului de 5 ani prevăzut de art. 21 din OG nr. 70/1997 privind controlul fiscal, dispoziții legale în vigoare la data la care termenul de prescripție a început să curgă.

Prin urmare, reclamanta a fost exonerată de plata sumei de X ROL compusă din: X ROL TVA aferentă lunilor ianuarie și februarie 2000, X ROL penalități și X ROL dobânzi aferente.

Referitor la TVA aferentă perioadei martie 2000 - 30.09.2000, prima instanță a reținut că reclamanta nu-și putea exercita dreptul de deducere al taxei pe valoare adăugată, ca urmare a lipsei copiei de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de TVA a furnizorului sau prestatorului pentru facturile fiscale cu o valoare a taxei mai mare de 20 milioane lei, conform O.U.G. nr.17/2000 privind taxa pe valoare adăugată și O.G. nr.82/ 1998 privind înregistrarea fiscală a plătitorilor de impozite și taxe.

Cererea reclamantei de acordare a cheltuielilor de judecată a fost admisă în parte , în temeiul dispozițiilor art.274 și art.276 Cod procedură civilă, în sensul obligării părților la plata sumei de X lei compusă din X lei reprezentând 1/2 din cuantumul onorariului expertului contabil desemnat de instanță și X lei taxe judiciare de timbru.

A fost respinsă în rest cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, având în vedere, pe de o parte, faptul că pretențiile reclamantei au fost încuviințate în parte, iar pe de altă parte, faptul că pentru onorariul de avocat s-a depus numai factura fiscală, care atestă existența obligației de plată, nu și

documentul justificativ al plății onorariului (chitanță fiscală sau ordin de plată).

De asemenea, nu a fost acordat onorariul expertului consilier solicitat de reclamantă, având în vedere că desemnarea unui expert consilier a reprezentat opțiunea reclamantei, în sarcina părților fiind justificată doar obligarea la plata onorariului expertului contabil desemnat de instanță, în măsura în care pretențiile din cererea de chemare în judecată au fost admise.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs reclamanta S.C. „X.” S.A. și pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului X..

În motivarea cererii de recurs reclamanta S.C. „X.” S.A. a arătat următoarele:

1) Referitor la debitul TVA și accesoriiile acestuia pentru care nu au existat, la momentul controlului, înștiințări de plătitor de TVA pentru furnizori, instanța de fond, în mod netemeinic și nelegal a respins cererea reclamantei.

În mod netemeinic și nelegal, instanța de fond a apreciat că TVA-ul aferent lunilor martie, aprilie, mai, iulie și septembrie 2000 nu este deductibil fiscal întrucât la momentul controlului a lipsit copia de pe documentul legal care atesta calitatea de plătitor de TVA a furnizorului sau prestatorului.

A arătat recurenta S.C. „X.” SA că legea nu prevede în sarcina furnizorului prestatorilor obligația de a pune la dispoziția beneficiarilor lor copii de pe documentele ce fac dovada calității lor de plătitor de TVA, o asemenea situație ar duce la îngreunarea activității economice și ar duce la situația ca beneficiarul să suporte sancțiuni pentru fapta unui terț.

În consecință suma apreciată ca deductibilă de recurentă este compusă din X ROL reprezentând TVA aferent lunilor martie, aprilie, mai, iulie și septembrie 2000 plus suma de X ROL – accesorii pentru TVA.

2) În mod nelegal instanța de fond a respins cererea reclamantei în ceea ce privește obligațiile bugetare și accesoriiile aferente lunilor martie și aprilie 2000, acestea fiind considerate de recurentă prescrise potrivit art. 96 alin. 1 Cod procedură fiscală, coroborate cu dispozițiile art. 21 din O.G. nr. 70/1997.

3) În mod greșit instanța de fond a apreciat că S.C. „X.” SA nu este exonerată de drept de la plata obligațiilor bugetare neevidențiate în certificatul de atestare fiscală.

S-a arătat că față de dispozițiile O.U.G. nr. 88/1997, modificată prin Legea nr. 99/1999, faptul că Fondul Proprietății de Stat nu și-a îndeplinit obligațiile ce-i reveneau ca instituție publică implicată în procesul de privatizare nu poate fi imputat societății recurente.

Pârâta recurentă Agenția Națională de Administrare Fiscală în motivarea cererii de recurs, întemeiată pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă a arătat următoarele:

Consideră recurenta Agenția Națională de Administrare Fiscală că în mod greșit instanța de fond a admis în parte acțiunea reclamantei, anulând în parte decizia de soluționare atacată și decizia de impunere, dispunând totodată obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

- În ceea ce privește excepția prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale, prin decizia de impunere atacată se susține de către recurentă că susținerile reclamantei sunt neîntemeiate având în vedere pe de o parte faptul că reclamanta a renunțat la susținerea excepției în calea administrativă de atac, iar de pe de altă parte faptul că inspecția fiscală a fost realizată la solicitarea societății.

- Instanța de fond a exonerat, în mod eronat reclamanta de la plata tuturor obligațiilor fiscale aferente lunilor ianuarie - februarie 2000.

- De asemenea, s-a mai arătat că potrivit principiului disponibilității, reclamantul are dreptul de a determina limitele cererii sale, S.C."X."SA criticând în contestația sa formulată pe cale administrativă alte aspecte decât cele referitoare la prescripție, astfel că instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere atât prevederile art.1 și art.18 din Legea nr.554/2004 cât și art.213 alin.1 Cod procedură fiscală .

- În fine, s-a arătat că în ceea ce privește cheltuielile de judecată, instituția pârâtă recurentă nu s-a aflat în culpă procesuală, instanța de fond menținând în parte actele atacate de reclamantă.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. a criticat sentința pentru netemeinicie și nelegalitate, fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii (art.304 pct.9 Cod procedură civilă) pentru următoarele motive:

1) În principal, în ceea ce privește excepția prescripției dreptului organelor de control de a stabili diferențe de impozite și taxe, deși instanța de fond a reținut corect că în speță sunt aplicabile dispozițiile art.21 din O.G.nr.70/1997 - totuși nu a avut în vedere motivul de întrerupere al termenului de prescripție prevăzut de dispozițiile art.22 din același act normativ.

Apreciază recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. - că depunerea de către contribuabil a declarației - inventar echivalează cu întreruperea termenului de prescripție, prevăzut de art.21 din O.G. nr.70/1997.

2) În subsidiar, recurenta a arătat că dacă se va aprecia că susținerile prezentate mai sus sunt nefondate, să se observe că sumele de la plata cărora instanța de fond a exonerat-o pe reclamantă cuprind inclusiv dobânzi și penalități aferente lunilor martie și aprilie.

Astfel, se arată că în mod eronat printre sumele de la plata cărora a fost exonerată reclamanta se regăsesc și următoarele: X ROL, X ROL și X ROL, instanța de fond a apreciat că acestea reprezintă penalități pentru contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap și respectiv penalități și dobânzi pentru TVA, aferente lunilor ianuarie și februarie 2000.

În realitate, se arată că, aceste sume sunt aferente lunilor ianuarie-aprilie 2000, așa cum rezultă din tabelul nr.1 întocmit de expertul contabil.

În consecință, accesoriile calculate atât de organele de control cât și de expertul contabil pentru contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap și TVA - aferente lunilor ianuarie - februarie 2000 sunt: în loc de X ROL - X ROL; - în loc de X ROL - X ROL; în loc de X ROL - X ROL.

Reclamanta-recurentă S.C. ".X." SA a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursurilor declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. și menținerea sentinței de fond ca legală și temeinică.

Pârâtele - recurente Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. au formulat întâmpinare la cererea de recurs a reclamantei S.C.".X."SA, solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

Înalta Curte, având în vedere motivele de recurs invocate precum și în conformitate cu prevederile art.304¹ Cod procedură civilă, constată următoarele:

În ceea ce privește recursul reclamantei S.C.".X."SA acesta este nefondat.

- Primul motiv de recurs invocat de reclamantă nu poate fi reținut față de împrejurarea că aceasta nu a deținut nici la data efectuării operațiunilor și nici la data încheierii raportului de inspecție fiscală, copia documentului legal care atestă calitatea de plătitor de TVA a furnizorului sau prestatorului.

Instanța de fond a constatat în mod corect incidența prevederilor art.25 pct.B lit.b) din O.U.G.nr.17/2000 privind TVA- coroborat cu pct.10.6 lit.g) din H.G. nr.401/2000 pentru aprobarea Normelor de aplicare a O.U.G.nr.17/2000.

Conform art.25 pct.B lit.b) din O.U.G. nr.17/2000 "contribuabilii plătitori de taxă pe valoarea adăugată sunt obligați sa solicite de la furnizori sau prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate pentru toate bunurile și serviciile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora, iar pentru facturile fiscale cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 20 milioane lei, să solicite și copia de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de taxa pe valoarea adăugată a furnizorului sau prestatorului".

Potrivit pct.10.6 lit.g) din H.G.nr.401/2000 "Nu poate fi dedusă, potrivit legii, taxa pe valoarea adăugată aferentă intrărilor referitoare la:

g) bunuri și servicii aprovizionate pe bază de documente care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 25 Ut. B din ordonanța de urgență și de

HG nr.831/1997 pentru aprobarea formularelor modelelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora".

- Cel de-al doilea motiv de recurs este nefondat întrucât pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere, cursul prescripției a fost suspendat în conformitate cu dispozițiile art.90 alin.2 din O.G.nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Prin urmare, instanța de fond în mod corect a apreciat că sunt datorate obligațiile fiscale și accesoriile aferente lunilor martie – aprilie 2000.

Al treilea motiv de recurs este de asemenea nefondat.

Se reține că aprecierile instanței de fond sunt corecte în ceea ce privește aplicarea art.14 din O.U.G. nr.88/1997 privind privatizarea societăților comerciale. Astfel, reclamanta-recurentă, societate comercială supusă privatizării nu poate fi exonerată de plata obligațiilor bugetare neevidențiate în certificatul de sarcini fiscale emis în baza raportului întocmit pentru fiecare obligație bugetară.

Certificatul de atestare fiscală prezentat de reclamantă a fost eliberat de Administrația Finanțelor Publice Sector 4 în baza datelor din bilanțul de verificare întocmit de societate la data de 29 decembrie 2000 și nu în baza unui raport întocmit potrivit prevederilor legii privind privatizarea societăților comerciale.

De asemenea, este de menționat și faptul că respectivul certificat de atestare fiscală nu a fost eliberat în scopul privatizării ci pentru a-i servi reclamantei la autorizare în conformitate cu O.U.G.nr.50/1998.

În ceea ce privește recursurile formulate de A.N.A.F. și D.G.F.P. Municipiul .X., Înalta Curte a constatat că acestea sunt fondate pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

- Excepția prescripției dreptului organelor de control de a stabili taxe și impozite a fost corect soluționată de instanța de fond. Astfel, pentru obligațiile fiscale aferente lunilor ianuarie și februarie 2000, termenul de prescripție prevăzut de art.21 din O.G. nr.70/1997 era împlinit la data începerii inspecției fiscale, respectiv la data de 4.04.2005.

În ceea ce privește dispozițiile art.22 lit.b) din O.G. nr.70/1997 și art.39 alin.1 din O.G. nr.86/2003, se reține că acestea nu au fost invocate decât în cererea de recurs și nu sunt incidente în cauză declarația de inventar referindu-se la contribuțiile sociale, nu reprezintă declarație de impunere.

- Se constată de asemenea, că instanța de fond, în mod corect a obligat recurente-pârâte la plata a 1/2 din cheltuielile de judecată ale reclamantei (respingând onorariu de expert și taxa de timbru) în condițiile în care s-a admis în parte acțiunea, fiind aplicabile art.274 Cod procedura civilă.

Motivul reținut de Înalta Curte pentru admiterea recursurilor pârâtelor este reprezentat de împrejurarea că deși instanța de fond a reținut ca fiind prescrise doar obligațiile fiscale și accesoriile aferente lunilor ianuarie - februarie 2000, exonerând de la plata acestora reclamanta și respingând în rest acțiunea reclamantei, în dispozitivul sentinței sunt evidențiate sume care sunt aferente lunilor ianuarie - aprilie, fiind nelegală cuprinderea sumelor corespunzătoare pentru lunile martie și aprilie. Aceste sume eronate reprezintă penalitățile pentru contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, penalități pentru TVA și dobânzi pentru TVA aferente lunilor ianuarie-februarie 2000, în conformitate cu cele rezultate din expertiza contabilă efectuată în cauză și însușită de instanța de fond - Tabelul 1, f.257, dosar nr.481/2/2008.

În consecință, față de cele arătate mai sus, Înalta Curte, în conformitate cu art.312 alin.1 Cod procedura civilă, va respinge recursul declarat de reclamanta S.C. „X.” SA ca nefondat, va admite recursurile declarate de A.N.A.F. și D.G.F.P. Municipiul .X., va modifica în parte hotărârea atacată, în sensul că în ceea ce privește penalitățile pentru contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, penalitățile pentru TVA și dobânzi pentru TVA aferente lunilor ianuarie-februarie 2000, va exonera pe reclamantă numai de plata sumelor de X ROL, X ROL și X ROL, va menține celelalte dispoziții ale instanței de fond.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C. „X.” SA .X. împotriva sentinței civile nr.1301 din 26 martie 2009 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Admite recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X..

Modifică în parte hotărârea atacată în sensul că în ceea ce privește penalitățile pentru contribuția la fondul privind protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, penalitățile pentru TVA și dobânzile pentru TVA aferente lunilor ianuarie-februarie 2000, exonerează pe reclamantă numai de plata sumelor de X ROL, X ROL și X ROL.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 1 martie 2010.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

**MAGISTRAT ASISTENT ȘEF,
X**

X